

[Bernhard Baunsgaard.]

skrive under på det, vil man nødig være med til noget, som bagefter på nogen måde kan kritiseres. Derfor var det måske en af de regler, vi kunne indføre, og jeg skal om et øjeblik vende tilbage til det.

Vi må vel være så realistiske, at vi her indrømmer, at når disse udmærkede kontrolforanstaltninger ikke virker voldsomt stærkt, skyldes det simpelt hen, at der i dag ikke er mulighed for at kontrollere det. Til trods for, at kildeskatten blev forsinket, nødvendigt, et helt år, blev den alligevel indført for tidligt. Der er kun én ting, vi kan være glade for: at der ikke var en finansminister, der indførte den endnu tidligere end den da siddende, for så havde det øjensynlig været helt umuligt at kontrollere noget som helst i vor skatte Lovgivning. Men vi kan vel håbe på engang at komme over de værste skavanker i forbindelse med kildeskatten, så vi kan komme tilbage til en kontrol også på dette område.

Må jeg lige vende tilbage til det, jeg sagde om, at det måske var en idé at overveje at kræve, at de deltagende i repræsentationerne selv skulle kvittere på regningen, for det vil måske have en gavnlige virkning på et andet område. Jeg kan ikke helt deltage i den kritik, der er kommet fra visse ordførere af, at man har undtaget det offentlige. Forslagsstillerne kan jo have ret i, at man udtrykkeligt har gjort opmærksom på, at det, man vil til livs, er fradraget, og der er ikke noget fradrag, når det gælder offentlig repræsentation. Men det bliver offentlig repræsentation nu ikke bedre af. Hvis vi mente det virkelig alvorligt, var det måske derfor en idé, når vi kiggede på dette med repræsentationen, at statuere, at over for offentligt ansatte, embedsmænd, folketingsmedlemmer og byrådsmedlemmer, var der ingen grund til at bruge repræsentation. Hvis vi ikke kan nå til en regel om, at ingen byrådsmedlemmer og ingen folketingsmand for fremtiden deltager i nogen som helst form for repræsentation, kunne vi måske dog begrænse det ved, at man selv skulle kvittere på regningen. Det samme gælder naturligvis de offentligt ansatte. Men helst så jeg, at vi begrænsede det, for der er ingen brug for det.

Der er imidlertid et tredje forhold, hvor vi er nødt til af hensyn til firmaerne at be-

vare retten til repræsentation. Det kan jo ikke hjælpe noget, som det også er sagt af andre ordførere, at vi ikke tager de rent faktiske forhold i betragtning, når vi laver Lovgivning. Vi er nødt til at sætte danske firmaer i stand til at konkurrere med udenlandske. Nu kunne jeg i anledning af, at det netop er hr. Ømann og hans parti, der har fremsat lovforslaget, der derefter er blevet støttet af regeringen, gøre opmærksom på, at jeg bestemt ikke tror, det ville gavne samhandelen med f. eks. østlandene, om danske firmaer ikke havde adgang til repræsentation. I disse ord er intet som helst om, at man i østlandene i højere grad end i vore egne lande skulle være tilbøjelig til at give kontrakter til de firmaer, der ofrer mest på repræsentation. Det er simpelt hen sådan, at man får indbydelser til at komme og se på, hvad man kan lave — og mon ikke vi også skal huske det?

Ordføreren for forslagsstillerne (Ømann): Må jeg først takke finansministeren for den velvillige modtagelse, selv om finansministeren naturligvis ikke gik ind for lovforslaget i dets helhed. Må jeg tillige takke for løftet om, at vi får materiale i skatteudvalget, så at vi dermed har en yderligere basis for at fortsætte drøftelserne om dette problem. Jeg vil også gerne takke den socialdemokratiske ordfører og sige tak for udtalelserne fra hr. Bernhard Baunsgaard, idet de jo også var positive i visse retninger.

Jeg skylder svar på et spørgsmål om, hvad der forstås med „egentlig repræsentation“. Jeg har givet den forklaring at det er det, man giver ud på andre i forretningsøjemed. Når jeg har taget ordet „bestikkelse“ med, er det netop, fordi nogle har talt om udenrigshandel. Det er faktisk nødvendigt i visse handeler med udlandet at anvende direkte bestikkelse. Der ligger ikke heri nogen anklage imod de pågældende firmaer, der gør det. Men jeg har også taget det med for at stille i relief: hvad er repræsentation egentlig for noget? Hvis det ikke er sket i rent kynisk forretningsøjemed for at opnå en handels afslutning, er det ikke repræsentation, så er det en venskabsgave, og dermed er det ikke en driftsudgift, så er det en privatudgift. Den distinktion er meget vigtig, og det er en sådan, skatteteknikerne må